

Sommer, en Udtalelse, som jeg med Formandens Tilladelse skal oplæse. Den lyder saaledes: „Det 9de almindelige danske Møde for Børnesagens Venner paa Nyborg Strand henstiller til Regering og Rigsdag at ændre Forslaget til Lov om Tilsyn med Børn saaledes, at det i Loven omhandlede Tilsyn i Landkommunerne og eventuelt ogsaa i mindre Købstæder henlægges til Værgeraadet.“ Denne Udtalelse vedtoges med overvældende Majoritet, saa vidt jeg husker med 115 Stemmer mod 11. Den højtærede Minister udtalte ved en af sine Forelæggelser af nærværende Lovforslag — ved den anden Forelæggelse, den, som fandt Sted 5. Oktober 1921 —, at Lovforslaget allerede var forelagt i det foregaaende Aar, for at man ude i Landet kunde gøre sig bekendt med Lovforslaget i Sommerens Løb, og jeg maa forstaa den højtærede Ministers Udtalelse saaledes, at det efter hans Mening vilde være til Gavn for Lovgivningen paa dette Omraade, at Lovgiverne lyttede til de Ønsker og Meninger, der kom frem ude i Befolkningen; og deri er jeg ganske enig med den højtærede Minister. Men nu foreligger der et bestemt formuleret Ønske, nemlig den Resolution, som jeg oplæste fra Børnesagsmødet paa Nyborg Strand. Enhver, som kender de Møder, som holdes derovre, vil indrømme, at en mere kompetent Forsamling til at udtale sig om det her foreliggende Spørgsmaal findes ikke i vort Land. Denne Forsamling bestaar af Repræsentanter fra Værgeraadene over hele Landet og af Mænd og Kvinder, som har viet deres Evner og Kræfter til Børnesagsarbejdet. Resolutionen er tilsendt baade Landsting og Folketing, og efter dens Ordlyd at dømme har jeg Grund til at tro, at den ogsaa er tilsendt den højtærede Minister.

Jeg maa oprigtig beklage den Lige-gyldighed, ja, den afvisende Holdning, man i det andet høje Ting har vist overfor denne Udtalelse. Den nævnes ikke af Ministeren, ligesom den heller ikke med et Ord er omtalt i Landstingets Betænkning. Først da min ærede Partifælle, Medlem af Landstinget Fru Hjelmer under Lovforslagets anden Behandling omtalte den, fik man af Flertallets Ordfører den saare mærkelige Oplysning, at en af Grundene til, at man fra Flertallets Side ikke havde taget fjerneste Hensyn til denne Resolution, var, at det efter Ordførerens Mening kun var Halvdelen af Forsamlingen, der deltog i Afstemningen. Dette finder jeg er en saare mærkelig Motivering. Jeg

ved ikke, hvor mange i Forsamlingen der undlod at stemme, de blev ikke talt, men jeg holder mig til dem, der stemte, og jeg maa paa det stærkeste beklage, at man i Landstinget har taget saa lidt Hensyn til et Ønske, der er baaret frem med en saadan Styrke af en saa kompetent Forsamling.

Jeg henstiller til dette høje Ting, at man [her tager lidt mindre fornemt paa Ønsker ude fra Befolkningen, end man har gjort i det andet høje Ting, og jeg henstiller til den højtærede Minister at vise Villighed til, at § 4 ændres saaledes, at Bestemmelsen om, at Tilsynet udøves af Værgeraadet, kommer først i Paragraffen, saa at dette kan blive Regelen. Jeg skal da være villig til at medvirke til, at Paragraffen ogsaa kommer til at indeholde en Undtagelsesbestemmelse for de Kommuner, hvor man ikke mener, at Værgeraadet vil kunne overkomme Tilsynet. Jeg tror, at en saadan Ændring i § 4 vil medføre, at Værgeraadene vil komme til at indtage en langt bedre Stilling i Befolkningens Omdømme, end de vil faa, hvis dette Skel mellem Værgeraadsbørn og andre Plejebørn stadig skal opretholdes.

Jeg maa meget beklage, at man i Landstinget er gaaet bort fra Ministerens oprindelige Forslag ved, at Aldersgrænsen for Børn, som undergives Tilsyn, er nedsat fra 15 og 18 Aar til 14 Aar. Jeg mener, at dette betyder en stærk Forringelse af Lovforslaget. Det vilde sikkert i mange Tilfælde være heldigt, om Tilsynet kunde fortsættes til det 15de Aar og i særlige Tilfælde til det 18de Aar. Ofte er det i den Tid, da Skolen hører op og Barnet skal ud i Livet, at Vanskelighederne netop melder sig. Ikke mindst er det udvidede Tilsyn paakrævet, naar det drejer sig om Børn, som paa Grund af forsinket eller mangelfuld Udvikling kan være udsat for at lide Overlast. Tilsyn vil ogsaa være paakrævet, hvor der kan være Tale om Misbrug af Børnenes Arbejdskraft. I det hele taget bør Tilsynet efter min Mening vedvare, saa længe der af det offentlige ydes Bidrag til vedkommende Barn. Jeg kan ikke tro, at den højtærede Justitsminister med den store Indfyldelse, han efter Sigende har i sit Parti, vilde have behøvet at tage det ydmygende Tilbageskridt, han her har taget. Jeg tror, den højtærede Minister skulde have holdt Stand med lidt større Energi, saa vilde han sikkert have kunnet overbevise sine Partifæller i det andet høje Ting om, hvor nødvendig den af ham selv foreslaaede Udvidelse af Al-